

РОЗА БОЯНОВА - СТИХОВЕ

АШЛАДИСВАНЕ НА РАЙСКАТА ЯБЪЛКА

Не трябва да ядеш зелени ябълки –
така ме посъветва, вместо Бог.

И обеща, че ще ме носи на ръце,
че ще живея в приказка
и ще се чувствам в Рая.

Започна да строи от камък
къща,
ала ръцете му се умориха
и вече можеше да ме изпусне.

Трябваше сама да си напиша приказка,
в която да живея.
А в приказките всичко може да се случи:
да срещна бедни духом хора,
храна да стана на гладните за зрелища,
с ужасните и жълти новини да свикна
като с хляб...

Тогава той започна
да ашладисва киселиците в гората –
дръвчетата със диви ябълки,
с които бабите ни правеха оцет.
Когато плодовете потъмняха
оранжеви, подобно влюбен залез,
преди да паднат – сто сърца разбити
в снега настръхнал на ноември,
едва тогава ги опитах:
по-силна сладостта им бе от радост,
тръпчивостта им – уморена от очакване.

Познание не ми донесоха,
но си припомних
първичния, почти забравен вкус
на любовта,
изгонена от Рая.

* * *

Забравих как свършва светът.

Д.

Кучето на клошаря не ме харесва.

Настървява го моят парфюм –
като статуетка от страх
увисва в кристалния въздух.
Или пък от дрехите чисти се плаши,
сякаш те ще го захаят по крака,
и ще събудят с лай или скимтене
без време дремещия тротоар.

А днес открадна хляба от ръцете ми,
защото в празната паничка на града
не пуска залче никой.

И Бог си има Куче –
за него кучето сърдито на клошаря знае
и край боклука му се моли:
Дано да е за мен
това изпуснато от някой бързащ
щастийце!

Харесва му при Бог.
Там няма нищичко от земните проблеми.
Човек е кучето там,
без намордник.
Обича да закусва с поетеси,
неистово ги души,
с душите им в божествения двор играе,
дори говори в стихове...
Но не разбрах последните му думи
и спирам тук.

ВЕЧНИ ИНТОНАЦИИ

Обула огнени сандали
тя се изкачва към небето
по стръмни стъпала от залез,
по нотите на вик простенаващ:

Въх, въх, въх, въх!

Ако докосне облак нисък
в дъжд прелестен тя се превръща
като огърлие от перли,
изпуснато в праха на Юни.

Ако подобно дим извие
безплътно тяло към Луната –
с танц от самия Бог измолва
утеха, милост и пощада:

Въх, въх, въх, въх!

По въглени се връща боса
и с пръсти белези чертае
в душите ни изпепелени –
самата белег върху устни
на век по чудо оцелял.

Вещаят заговор звездите
срещу безсилното човечество.

Въх, въх, въх, въх!

Вестта донася. И почиства
със огън раните от смърт.

ТОВА СТИХОТВОРЕНИЕ

На Владо Кецман

Това стихотворение,
което пишем заедно
с мерло върху покривката
и преди нас Омар Хайям е писал
върху глинени чаши.

И този тост, за който съм изправена,
е дълга приказка, разказвана
далеч на Изток и далеч на Юг
и се надявам да не свърши никога.

Ако изгубиш нежната способност да се радваш,
покривката ти ще е бяла, цяла ще е глинената чаша
и Крум ще бъде името на хан, изкоренил лозята.

Ала за мен е
гара, от която тръгва детството с един кино-вагон
и вече втори век пътува, без да съм пораснала.
Ала за мен е
името на изба, край която съм играла
с пръсти лепнещи от сладост
и с пчела в косите.
Ала за мен е еликсир божествен с цвят на макове
и вечност.

Затуй –
това стихотворение,
което пишем заедно

с мерло върху покривката,
навярно
и келнерът след нас ще прочете.

ЧОВЕКЪТ С АНГЕЛСКИЯ ГЛАС

не пее в хор църковен,
той е безбожник и жена си бие.
Звъни фалшиво нейната камбана,
когато му изневерява с глухонемия хлеббар
и всички гладни чуват.

Човекът с ангелския глас
веднъж заплака
и цялата природа спря, да го послуша.
Намести Господ тъмните си очила,
слушалките си гръмотевични постави –
да види счупената му ръка, с която би жена си,
гласа да грабне –
с бурята да му попее горе в небесата.

Защо си скрил таланта, Господи,
така дълбоко в гатанката на живота?
Заплаха някаква ли пазиш във красивата му бездна,
или с греховност те докосват сетивата земни?

Нали един живот не стига на човека
отговора да открие,
той ослепял от красота
и оглушал от музика,
си тръгва.